

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 223/07-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. októbra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť doc. Ing. D. R., PhD., B., zastúpenej advokátom JUDr. B. S., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 115/1998 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť doc. Ing. D. R., PhD., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. septembra 2007 doručená sťažnosť doc. Ing. D. R., PhD., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 115/1998.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla:

«(...) podávam vo veci 21 C 115/1998 sťažnosť na Okresný súd Bratislava II. za porušenie:

a) článku 48, odsek 2 Ústavy Slovenskej republiky: „každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov“

b) článku 6, odsek 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach (EDLP): „každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo prerokovaná nezávislým súdom“. (...)

Sťažnosť podávam v zákonom stanovenej 2-mesačnej lehote po doručení rozsudku odvolacieho Krajského súdu zo dňa 21. 6. 2007 (...).

Ku podaniu sťažnosti na Ústavný súd SR ma viedla skutočnosť, že konanie Okresného súdu BA II. nesmerovalo k odstráneniu mojej právnej neistoty a ani po 9 rokoch som sa v pre mňa takej citlivej veci nedovolala spravodlivosti. (...)

Okresný súd BA II. nedokázal správne posúdiť, že moja žaloba o ochranu osobnosti je dôvodná (...).

Okresný súd BA II. nebral do úvahy objektívne vyjadrenie osobného úradu zamestnávateľa (...).

Okresný súd BA II. si osvojil právny názor odporkyne a zamietol 3-krát môj návrh z rôznych dôvodov, ktoré sú právne nekonzistentné. (...)

Okresný súd BA II nepostupoval v intenciách odvolacieho - Krajského súdu v Bratislave, ktorý

- zrušil rozhodnutie Okresného súdu BA II zo dňa 26. 11. 1999 a v odvolacom konaní 14 Co 30/00 dospel dňa 21. 5. 2000 k záveru, že „odvolanie je dôvodné“

- zrušil rozhodnutie Okresného súdu BA II zo dňa 26. 3. 2002 a v odvolacom konaní 6 Co 120/03-232 dňa 30. 10. 2003 dospel ku záveru, že „rozsudok súdu prvého stupňa v posúdení pasívnej legitímácie nemožno posúdiť ako vecne správny.“

Dávam do pozornosti zásadnú zmenu právneho názoru sudkyne Okresného súdu BA II, ku ktorej prišlo po vynesení rozhodnutia dňa 1. 10. 1999 v súvisiacej veci č. 21 C/115/98 smerovanej proti tej istej odporkyni s tým istým dôkazným listom (...).

Prehlasujem, že ako navrhovateľka som svojim vystupovaním pred Okresným súdom BA II. , ani žiadnym opomenutím z mojej strany neprispela ku predĺžovaniu konania.»

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Postupom Okresného súdu Bratislava II. v konaní o ochranu osobnosti vedenom pod spisovou značkou 21 C 115/1998 bolo porušené základné právo Doc. Ing. D. R., PhD. na spravodlivé prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48, ods. 1 Ústavy SR a podľa čl. 6, ods. 1, EDLP.

Navrhovateľke sa priznáva finančné zadostučinenie 150 000 Sk.

Okresnému súdu Bratislava II. sa ukladá povinnosť uhradiť trovy právneho konania navrhovateľke a jej právnenému zástupcovi JUDr. B. S. “

Sťažovateľka v petite návrhu žiadala vysloviť porušenie základného práva „*na spravodlivé prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 1 ústavy (...)*“. Vzhľadom na znenie čl. 48 ods. 1 ústavy, podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi, ústavný súd označenie tohto článku sťažovateľkou v petite návrhu považoval za chybu pri písaní a za sťažovateľkou namietané porušenie považoval základné právo zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy. Tieto závery vyplývajú aj z viacerých formulácií uvádzaných v odôvodnení sťažnosti. Navyše z obsahu sťažnosti nevyplýva žiaden argument, ktorým by sťažovateľka odôvodňovala porušenie základného práva na zákonného sudcu (čl. 48 ods. 1 ústavy).

Podľa zistenia ústavného súdu vec okresného súdu vedená pod sp. zn. 21 C 115/1998 bola právoplatne skončená 3. augusta 2007, keď nadobudol právoplatnosť rozsudok okresného súdu č. k. 21 C 115/1998-289 z 22. apríla 2005 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Co 362/05-318 z 21. júna 2007.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (v rovnakom rozsahu sa vzťahuje aj na právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedeného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už okresný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06).

V prvom rade je potrebné poznamenať, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom sťažovateľky, ktorá je v tomto prípade zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom. Preto v danej veci ústavný súd rozhodoval o porušení tých práv, vyslovenia porušenia ktorých sa sťažovateľka domáha v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti.

Predmetom konania pred ústavným súdom je posúdenie namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 115/1998, v ktorom sa sťažovateľka domáhala ochrany osobnosti, ospravedlnenia a náhrady nemajetkovej ujmy proti odporkyni.

Vzhľadom na viazanosť návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) ústavný súd pri predbežnom prerokovaní posudzoval označené porušenie práv sťažovateľky vo vzťahu k tomu porušovateľovi, ktorého označila v sťažnosti, teda vo vzťahu k okresnému súdu. Zo sťažnosti vyplýva, že okresný súd 22. apríla 2005 vo veci vedenej pod sp. zn. 21 C 115/1998 vyhlásil rozsudok, proti ktorému podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol (č. k. 6 Co 362/05-318 z 21. júna 2007) bez toho, aby rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Sťažovateľka namietala prietahy v konaní okresného súdu, ktorý v okamihu podania sťažnosti ústavnému súdu už o veci samej nekonal, t. j. meritórne rozhodol skôr, ako sťažovateľka podala sťažnosť ústavnému súdu. Z toho vyplýva, že okresný súd v čase podania sťažnosti už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania, prípadne prietahy v ňom, a teda nemohol ani porušovať sťažovateľkou označené práva.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach, ktorými sťažovatelia namietajú zbytočné prietahy v konaní, vychádza zo svojej judikatúry, podľa ktorej poskytuje ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru len vtedy,

ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k porušeniu namietaného práva došlo alebo porušenie v tomto čase ešte trvalo (napr. II. ÚS 32/00, I. ÚS 29/02, II. ÚS 55/02, IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06).

Na základe uvedeného ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou (podobne IV. ÚS 219/03, II. ÚS 197/04) sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku ústavný súd o ďalších nárokoch sťažovateľky (priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a náhrada trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom) nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. októbra 2007